

OPONENTSKÝ POSUDEK

Jméno diplomanta: **Filip Laušman**
Téma práce: **Neúčinnost právních úkonů a odpůrcí žaloby dle insolvenčního zákona**
Rozsah práce: **71 stran vlastního textu**
Datum odevzdání práce: **dle informačního systému, práce datována 25. 6. 2024**

1. Aktuálnost (novost) tématu:

Diplomantem zvolené téma představuje specifickou výseč insolvenčního práva, s úzkou souvislostí s podobnou problematikou v právu občanském, přičemž již jen s ohledem na legislativní vývoj a judikaturní upřesňování ji lze pokládat za aktuální. Je rovněž prakticky poměrně významná, neboť směřuje k potlačování nežádoucího počínání dlužníků, které jde proti zásadním principům nezbytným pro efektivní fungování insolvenčních řízení.

2. Náročnost tématu na teoretické znalosti, na vstupní údaje a jejich zpracování a na použité metody:

Zvolené téma je středně náročné na teoretické znalosti, zároveň přináší nezanedbatelné nároky na pochopení především ekonomických souvislostí, které jsou v insolvenčních velmi důležitým faktorem. Diplomantem zvolené pojetí zpracování tématu je spíše popisně-analytické, není tudíž založeno na empirických poznatcích a práce není nijak náročná na vstupní data. Z metodologického hlediska pracuje autor především s deskripcí, analýzou a určitou syntézou poznatků, srovnávací metodu nevyužívá, empirická data nesbírá.

3. Formální a systematické členění práce:

Po formální stránce je práce členěna, vedle úvodu a závěru, do pěti hlavních kapitol textu. Diplomant se nejprve zabývá letným pohledem na historii institutu odporovatelnosti, přičemž již vzhledem k omezenosti prostoru jde o pohled skutečně zběžný. Následně stručně pojednává v druhé kapitole o odporovatelnosti podle platného občanského zákoníku. Za těžiště práce lze pokládat třetí a čtvrtou kapitolu. Ve třetí představuje autor institut odporovatelnosti dle insolvenčního zákona, zejména se soustředí na výklad jednotlivých skutkových podstat zakládajících neúčinnost a zběžně pojednává i o odpůrcí žalobě insolvenčního správce. Čtvrtá kapitola načrtává několik ukázkových příkladů konkrétních obtíží při posuzování, zda v určitém případě jsou předpoklady neúčinnosti naplněny, či nikoli; cílem zde zřetelně nebyl nějaký komplexní rozbor, nýbrž spíše ilustrace praktické stránky věci. Pátá kapitola pak spíše pro úplnost prezentuje též další případy, kdy podle insolvenčního zákona může nastávat neúčinnost právního jednání.

Práce obsahuje též další standardní součásti (seznam zdrojů a zkratk, abstrakty atd.). Zvolená struktura je přiměřená diplomantem zvolenému pojetí práce, je přehledná a srozumitelná.

4. Vyjádření k práci:

Práce je celkově zpracována solidně. Diplomant usiluje prezentovat zvolené téma přehledně a v úplnosti, ovšem spíše pro základní orientaci než pro vyčerpání všech myslitelných detailů. Z tohoto pohledu je logické, že se zabývá i souvislostmi s podobnou problematikou v rámci

obecného občanského práva. Za užitečné pokládám zejména představení konkrétních příkladů, na nichž lze ukázat aplikaci zákonných pravidel v praxi, ve čtvrté kapitole. Dokonce mám za to, že by tomu býval mohl diplomant věnovat více prostoru. Základní deskripce a rozbor zákonných ustanovení totiž již byly v literatuře provedeny opakovaně a v tomto směru je těžké přinést do odborného diskursu něco znatelně nového. Zároveň ale může být zajímavé zkoumat, jak jsou normy uváděny v život, jak je aktéři insolvenčního řízení aplikují a nakolik efektivní a spravedlivé je působení takových norem.

Z řečeného zároveň vyplývá, že za méně přínosné pokládám ty pasáže, které mají charakter spíše historického či obecného uvedení do tématu. Lze na nich jistě demonstrovat, že autor se v problematice zorientoval, což oceňuji, ale alespoň minimálně poučenému čtenáři mnoho nedodají.

Z obsahového hlediska mě autor zcela nepřesvědčil v tom, jak pracuje s pojmy neúčinnosti a odporovatelnosti, neboť někde se zdá, že je pokládá za identické, někde ne. Platný právní řád mu to neusnadňuje, neboť v občanském i insolvenčním právu došlo k určitému kolísání a vývoji v práci s těmito pojmy. Mám za to, že by jasnosti práce prospělo, kdyby diplomant věnoval určitou pozornost jejich teoretickému (terminologickému) rozlišení, nebo je naopak jednoznačně prohlásil, pokud by k tomu měl konkrétní argumenty, za ekvivalentní.

5. Kritéria hodnocení práce (splnění cíle práce, samostatnost při zpracování tématu včetně zhodnocení z hlediska plagiátorství, logická stavba práce, práce se zdroji / využití cizojazyčných zdrojů, včetně citací, hloubka provedené analýzy ve vztahu k tématu, úprava práce, jazyková a stylistická úroveň):

Diplomant si klade za cíl představit institut odporovatelnosti (byť v názvu práce užívá pojmu neúčinnosti) právních jednání. Tento cíl práce plní.

Práce se mi jeví jako samostatně zpracovaná, nemám poznatky, které by svědčily o tom, že by byla plagiátem.

Logická stavba práce je vyhovující, odpovídá zvolenému pojetí a je přehledná. Práce s použitými zdroji je rovněž vyhovující, byť jich je spíše omezené množství. Citace jsou prováděny standardně (nikoli „standartně“, jak používá diplomant), byť není zcela obvyklé literární názory prezentovat ve stylu „dle magistra XY ...“. Hloubka provedené analýzy odpovídá zvolenému pojetí práce. Z práce je patrné, že diplomant se v tématu orientuje.

Formální a grafická úprava práce je bez významnějších vad. Jazyková a stylistická úroveň práce je dobrá (byť by snad bylo lépe se vyhnout výrazu „hodit vidle“ na str. 58), nicméně v práci se vyskytuje nezanedbatelné množství písařských chyb (překlepů), které působí při čtení poněkud rušivě. Text je jinak dobře srozumitelný.

6. Připomínky a otázky k zodpovězení při obhajobě:

Pokládá autor pojmy neúčinnosti a odporovatelnosti (v kontextu insolvenčního anebo občanského práva) za totožné svým obsahem? Nebo je naopak od sebe něčím odlišuje, a pokud ano, jak?

Doporučení / nedoporučení práce k obhajobě:

Práci doporučuji k obhajobě.

Navržený klasifikační stupeň:

Práci předběžně navrhuji hodnotit „velmi dobře“, s přihlédnutím k průběhu obhajoby.

V Praze dne 13. července 2024

Tomáš Holčapek